

ХОРХЕ ЛУИС БОРХЕС ЕДНА ЖЪЛТА РОЗА

Превод от испански: Румен Стоянов, 1994

chitanka.info

Нито онзи следобед, нито другия умря прочутият Джанбатиста Марино, когото единодушните уста на Славата (за да използвам един образ, който му бе скъп) провъзгласиха за новия Омир и новия Данте, ала неподвижното и тихомълко събитие, което тогава се случи, бе наистина последното в живота му. Отрупан с години и слава, мъжът умираше в просторно испанско легло с ваяни колони. Нищо не пречи да си въобразим на няколко крачки спокоен балкон, гледащ към залеза, и по-надолу мрамори и лаврови дървета и една градина, която удвоява своите стъпалообразни пейки в правоъгълна вода. Една жена е поставила в чаша жълта роза; мъжът шушне неизбежните стихове, които нему самия, за да говорим искрено, вече малко досаждат:

*Градински пурпур, блясък на ливада,
пролетна пъпка, око на април...*

Тогава се случи откровението. Марино видя розата, както Адам е могъл да я види в Рая, и почувства, че тя беше в своята вечност, а не в неговите думи, и че можем да упоменем или намекнем, ала не и да изразим, и че високите и надменни томове, образуващи в единия ъгъл на залата златен полузрак, не бяха (както неговата суетност сънуваше) огледало на света, а едно от многото неща, притурени към света.

Това просветление Марино достигна в навечерието на своята смърт, а Омир и Данте навярно също са го достигнали.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.